

Jurnal de lectura-Exuvii

Dictionarul de neologisme ne spune ca exuvie este inveslul rezultat prin napolire si iesire insecetelor adulte din pulpe. Cartea Simonei Popescu nu este altceva decat o colectie de exuvii personale prin care autoarea "le aduna vrand parca sa se convinga pe sine ca varstele se schimba fara sa dispara definitiv din fiinta noastra". Scriitoarea povesteste despre experiente, intamplari si sentimente care in general sunt trecute cu vedrerea, lasate la voia intamplarii. Naratoarea stie insa ca aceste amintiri dau forma fiecare, unei identitati pierdute, ea le aduna si le da un sesns incercand sa reinvie "o unitate pierduta a trupului sau".

Cartea Simonei Popescu tot un fel de jurnal izvorat din pura nevoie de a se cunoaste pe sine, insa scriitoarea refuza sa-si conceapa exitenta ca pe o unica consacrarare a unei identitati. Ea crede puternic in ideea ca in corpul nostru sunt gazduite multe alte identitati, date uitarii, ce coexita simultan, care se cuprind unele pe altele ca intr-o papusa matrioska. Numai prin aducerea aminte, adunarea si imbinarea acestor identitati pierdute fiinta isi recapata unitatatea. Astfel scrisul are o actiune foarte importanta el este o "exorcizare a prezentului si recompunere a fiintei esentiale". Scrisul pare sa ordoneze haosul din interiorul fiintei, sa clarifice si sa limpezeazsca amintirile. Scrisul este menit sa imapce aceste identitati pierdute, sa le adune si sa le faca una, sa salveze si sa revele sensul vietii "tot cuprisul acestei carti este contaminat de acest efort, de aceasta credinta, de aceasta incapatanare de a se lua in stapanire pe sine *prin scris*".

Pasajul care m-a impresionat cel mai mult in carte este cel despre copilarie: copilaria nu este "paradisul pierdut", "nici paradis si nici pierdut, pentru ca uite-l, nu in urma ta, ci mai degraba-n fata". Inainte de toate acest pasaj mi se pare vocea

unei fetite care refuza incapatinata sa se maturizeze, care refuza sa se descotoroseasca de amintirile si sentimentele copilare si sa se integreze conditiilor impuse de lumea adultilor. Dicolu de toate copilaria este si va ramane un spirit care ne calauzeste, ne tine mereu mintea si sufletul tanar, ne indruma si este prezenta mereu. Ea nu este paradisul pierdut, este o prezenta interioara "ispititoare si mai ales obsedanta prin revelatiile si ecourile ei".

Recunosc, un pic mai rusinata acum, ca la inceput am afirmat cu vehementa ca aceasta carte este imposibila si adevarul este ca la inceput mi s-a parut extrem de plictisitoare si aveam impresia ca nu o s-o mai termin niciodata. Am intels in sa ca trebuie sa sti cum sa citești o asemenea carte. Ea nu trebuie citita ca literatura in sine pentru ca asa pare inca o carte tipica despre universul pierdut al copilăriei si asa mai departe. Dupa ce am mai inaintat cu lectura am observat ca ea este scrisa pentru mine si despre mine este ca un fel de "prospect" daca vreti. Asa trebuie ea citita. M-a surprins enorm de mult sa gasesc printre randurile ei reactii si sentimente pe care fiind copil credeam ca nimeni nu le poate intelege sau simti si pe care scriitoarea le descrie pana la cele mai mici detalii. In aceasta lume mi-am gasit propriile traieri uitate intr-un colt al amintirii. Este ciudata puterea de convingerea a acestei carti si modul in care ea vorbeste despre mine ca si cand ar fi fost acolo, in autrul meu, si a simtit tot ce am simtit si eu. Lectura acestei carti te face sa devii Simona Popescu. Desi la inceput absurd, parca aceasta carte da contur fiintelor care locuiesc, intr-adevar, si in tine, le scoate in evidenta si te face sa-ti doresti acelasi lucru pe care autoarea incerca sa-l faca prin scris: sa unifici si sa ordonezi aceste "alter ego". Acest joc continuu de masti are un singur scop renasterea copilului pierdut.

Cartea Simonei Popescu m-a surprins nu numai prin originalitatea stilului si a limbajului ci si prin franchetea marturisirilor. Tocmai aceasta sinceritate face ca intamplarile

facute, banale pana la urma, sa capete unicitate, sa fie speciale. Desi la 28 de ani, Simona face simtita mereu prezenta, in interiorul ei a copilului. Prezentarea sentimentelor din aceasta perspectiva, cu sufletul si mintea unui copil, apropie cititorul enorm si il face sa se simta inteles din toate punctele de vedere.

Vreau sa inchei acest mic jurnal cu un citat care mi-a placut foarte mult: *"Infumurarea tineretii este inca in tine, tarziu ai devenit un tanar; dar cine vrea sa fie iar copil trebuie sa-si depaseasca tineretea"*.